

nogen Vigtighed, at man saalidt som muligt aabner Huller i det, der foreslaaes. Dette Hensyn til Formue- og Leilighed kan gaae meget vidt, og der kan ved Anvendelsen af denne Redaction, hvis den maatte blive vedtagen i den endblige Lov, finde Rempeller Sted, som paa ingen Maade vilde kunne finde Sted, naar Bemærkningens indskrænkedes til saadanne særlige Forhold, som exempelviis ere betegnede i Udvalgets Fleertals Redaction. Jeg maa derfor paa Udvalgets Begne fraraade, at dette Forslag vedtages eller betragtes som Noget, der er af en fuldkommen underordnet Betydning. Jeg troer virkelig, det har sin væsentlige Betydning, at dette Forslag forkastes. — I Slutningen af den samme Paragraph af Fleertallet, saavel som i Slutningen af den påfølgende § 16, som svarer til Landsthingsudkastets § 13, ville de Herrer finde, at der indholdes et meget væsentligt Forslag, nemlig det, at der som Belønning for Selvangivelse tilfuges, at Offentliggjørelse eller anden Beskjendtgjørelse af den Vedkommendes Selvangivelse ikke skal finde Sted. Udvalget er tilbøieligt til at lægge en særlig Vægt paa dette Forslag, fordi den Erfaring, som allerede findes om Offentlighedsystemet i Kjøbenhavn, viser, at netop denne Offentliggjørelse vækker et meget væsentligt Anstød hos Mange, og derfor staber en Mening mod Indkomstskatten, som maaskee ellers ikke vilde finde Sted. Der kan nu vistnok være forskellige Meninger herom, og, skjøndt jeg har tiltraadt Udvalgets øvrige Medlemmers Anstuelse i den Henseende, samt ret meget maa tilraade, at man her nægter Offentliggjørelse, eller nogensomhelst anden Beskjendtgjørelse i de Tilfælde, hvor Selvangivelse er brugt, kan jeg dog ikke nægte, at jeg personligt ikke finder nogen Betænkelse ved en saadan Offentliggjørelse, men det er mig bekendt, at der er mange Andre udenfor Udvalgets Medlemmer, overalt i hele Landet, som have en Anstuelse, som er modsat den, jeg har i dette Punkt. Jeg troer derfor, at det vil være særdeles helbigt, at man, ved Siden af det kjøbenhavnske Offentlighedsystem, som man allerede har prøvet, og som man, indtil en Revision af den kjøbenhavnske Indkomstskattelov maatte føre til et andet Resultat, anden-

der forsøgsviis, indtil en Revision af Loven om 2 Mar skal finde Sted, benytter det Hemmelighedsystem, her er foreslaaet som Belønning for Selvangivelse. Uagtet jeg, som sagt, ikke har Noget at erindre mod Offentliggjørelsen, skal jeg dog ret meget tilraade at følge Udvalgets Forslag i dette Stykke, idet jeg efter min individuelle Opfattelse lægger megen Vægt paa at faae et praktisk Beviis for, hvilket af de to Systemer, Offentligheds- eller Hemmelighedsystemet, der meest tiltaler Folk. Jeg skal endnu sige til, at Udvalget med velberaad Hu ikke har indskrænket Anvendelsen af Hemmelighedsystemet til de Tilfælde, hvor Selvangivelsen umiddelbart godkjendes, men vi have troet i den Grad at burde opfordre til Selvangivelse, at vi have foreslaaet, at man, selv hvor der er nogen Tvivl om Selvangivelsens Rigtighed, og hvor derfor Vedkommende vil blive tilkalbt for at give nærmere Oplysninger, der maaskee ofte ville føre til nogen Modification i den oprindelige Angivelse, uden at dog § 24, som taler om forsætlig falsk Angivelse, kommer til Anvendelse, bør holde fast ved, at den Belønning for Selvangivelse, som ligger i Hemmelighedsystemet, kommer Vedkommende tilgode, saaledes at de altsaa fritages for Beskjendtgjørelse af deres Angivelse, enten gennem Pressen eller paa andre Maader, som f. Ex. ved Fremlæggelse af Angivelsen paa det sædvanlige Sted i Kommunen eller ved Beskjendtgjørelse ved Kirkestævne. — Under Nr. 11 har Udvalgets Fleertal foreslaaet, ligeledes for saa meget som muligt at tilskynde til Selvangivelse, at Den, som ikke har brugt denne, ikke kan erholde Nedsættelse ved at gjøre sin Indsigelse gjældende hos Stattecommissionen i første Instants, medmindre hans Statteindtægt er sat ibetmindste $\frac{1}{4}$ for høit, og en lignende Bestemmelse findes i § 22, hvor der siges, at ved Indankning for Overstattecommissionen kan man ikke faae Understattecommissionens Ansættelse forandret, medmindre man er sat $\frac{1}{3}$ for høit i Statteindtægt. — I § 17 ville de Herrer finde, at vi have foreslaaet, at enhver Statteyder skal, inden den i Lovforslaget nævnte Tidsfrist, kunne paalage almindelige formelle eller reelle Mangler, som efter hans Formening have fundet Sted ved Statteansættelsen, hvilket for-